

Un mes d'agost molt intens

Cèsar Villalonga i Gascó

El mes d'agost sempre ha sigut per a mi un mes molt agitat, sobretot pel fet de ser vacances i de que els meus pares tinguin el bar, però enguany el fet d'ésser quinta l'ha fet ser especial i quasi puc dir que inoblidable.

Encara que puga paréixer estrany, el fet que més impacientment esperava era la volta als masos. Potser era el fet de que aquest esdeveniment sols es viu una vegada en la vida, l'any en el qual eres quinto o quinta, allò que el convertia en especial per a mi. Els bous, les revetlles i tota la resta de les festes sempre són iguals, sigues quinto o quinta o no, però la volta als masos sols ocorre en eixe any concret.

He de dir que a les quintes ens pillaren un poc de sorpresa els preparatius que aquest esdeveniment comporta i els deixàrem per a última hora, un poc més i no podem anar, però a la fi tot eixí bé i puguérem anar amb els quintos primer a esmorzar i després a la volta.

Poc a poc anarem arribant tant quintos com quintes al lloc on havíem quedat, tots amb cara de son, però amb bones expectatives per al dia que començava i que prometia ser mogudet.

Del bar on esmorzàrem ja ens anàrem mulladets, brutets i alguns un poquet carregats de beguda, però no massa, que era encara de matinet i calia aguantar tot el dia.

Després de carregar les provisions per al dia anàrem cap al Mas de la Punta on les mares dels quintos estaven preparant el dinar i on trobàrem la primera bassa on ens refrescàrem de l'intens calor que ens acompanyà durant tot el dia. Després, seguïrem per la carretera de Trírig on visitàrem alguns masos on cal dir que la gent se'ns portà molt bé i ens permetiren fer algunes "gamberrades". Sento no poder nombrar tots els masos que visitàrem, però preferesc no nombrar-ne cap per por a deixar-me'n.

Jo, vaig poder presumir de la meua condició de mig masovera gràcies a que em presentaven com a tal. Crec que mai en la meua vida havia dit tantes vegades en un dia de qui sóc filla i neta, però valgué la pena.

Cap allà a les quatre tornarem al Mas de la Punta on les mares dels quintos ja tenien preparat el dinar, que provàrem des-

Entrada de bous.

prés de fer la visita obligada a la bassa.

Eixe dia la meua innocència va quedar patent ja que vaig voler presumir i vaig voler beure vi, mentre que tots bevien altres coses i més tard em vaig donar compte del perquè: tothom menys jo sabia que estava barrejat amb conyac i que era molt fort, però jo no vaig tardar massa en notar-ho.

Després del dinar i de tornar a visitar a la nostra amiga la bassa, que ja no pareixia la mateixa d'abans, estava inmensament més bruta, tornàrem cap al poble on venguérem els pollastres i els conills replegats i comentàrem els incidents de la jornada.

Jo puc dir-vos que tinc molt bon record d'aquell dia a més d'un color de pell més roig del normal.

Els altres dies que més ganes tenia de que arribaren dins l'agost eren el dia de la cavalcada de carrosses i el dia de la vaqueta dels quintos.

El dia de la cavalcada de carrosses ajudades pel nostre amic Iván *Sopes* convertírem el vell remolc del tractor del meu pare en una cosa pareguda a un solc de tomateres dins del mar, si he de compararlo amb alguna cosa. Ataviades amb la camiseta de quintes i dins d'aquell invent aerodinàmic ens passejàrem per tot el poble entre les rises de tothom i comentaris dels nostres familiars dient-nos que quina poca soltada de carrossa que havíem fet i que d'allò l'única cosa que treuríem

en clar seria alguna malaltia.

Jo opine que tot allò valgué la pena per a passar-nos-ho tant bé com ens ho passàrem.

L'altre dia que jo esperava ansiosament era el dia de la vaqueta dels quintos, encara que no puc passar per alt el dia de la montada dels cadafals i tampoc l'ocasió d'agrair als pares la seua inestimable ajuda sense la qual no haguérem tingut cadafal de quintes.

Dies abans del dia de la vaqueta dels quintos m'havia fet a mi mateixa la promesa de no veure-la des del cadafal i de participar-hi activament en aquest esdeveniment.

La primera promesa la vaig aconseguir, ja que la vaig veure des de la piràmide, la segona no massa, ja que encara que vaig agafar la capa, un atac de responsabilitat no desitjada i encara que no vulga acceptar-ho, també de por, m'impediren torear tal i com m'haguera agradat. Això sí, vaig acabar enfarinada de cap a peus i m'ho vaig passar d'allò més bé.

Bé, per a acabar he de donar-li la raó a aquella persona que em digué que les festes d'enguany serien les més divertides de la meua vida, o almenys les més divertides que he passat fins ara. Jo a açò sols puc afegir-li que no han sigut les festes, sinó l'agost el que ha segut el més mogut i divertit de la meua vida o almenys fins ara.